

İKTİSADÎ KALKINMA VE TOTALİTER LİBERALLER (X)

Yazarlar:

Sadun AREN

Albert GORVINE

Bütün dünyada, geri kalmış memleketler bir kalkınmanın sancuları içindedir. Bu kalkınma, içtimai siyasi ve iktisadî mahiyette olmak üzere muhtelif şekiller almaktadır. İçtimai bakımdan olan kalkınma köhneleşmiş kaide ve kıymet hükümlerinin bir tarafa atılarak yerlerine modern usul ve kaidelerin ikame edilmesi şeklinde olmaktadır. Meselâ Türkiye'de senelerce evvel kabul edilmiş olan monogamik aile, Fas'ta henüz kanunlaşmış bulunmaktadır. Siyasî bakımdan kalkınma sömürge idaresinden kurtulma, milliyetçiliğin yayılması ve devlet idaresinde halk kontrolünün tesisi şeklinde olmaktadır. Meselâ Altın Sahili, Ghana adı altında muhtar bir idareye kavuşmuştur. İktisat bakımından uyanış işe, bu meselelere büyük alâka gösterilmesi şeklinde olmaktadır. İktisadî kalkınmanın, memleketin sür'atle modern bir hale inkilâbını temin etmek hususunda büyük bir rol oynayacağı düşünülmektedir. Sanayi inkişafı büyük şehirlerin doğmasına sebep olacak ve böyle nüfusun modern teknoloji ve modern hayat tarzı ile temasa geçmesine imkân verecektir. İktisadî kalkınma, geri kalmış memleketlerdeki birçok kimseler tarafından, içtimai ve hatta siyasi inkişafın temini bakımından en kritik ve hayati bir mesele olarak telâkki edilmektedir.

Geri kalmış memleketlerin iktisadî kalkınmaya olan ihtiyaçları, üzerinde hiçbir münakaşa yapılmasına lüzum olmayacak kadar, belli ve apaçık bir vakiyedir. Üzerinde münakaşaya lüzum olmayan diğer bir bedahat te, içtimai uyanışın, modern teknolojinin tatbik edilebildiği büyük şehirlerde vaki olduğu hususudur. Burada, iktisadî kalkınmanın gayesi hakkında herhangi bir anlaşmazlık olamayacağı hususuna da işaret etmek isteriz. Bu gaye, en umumî olarak, fert başına düşen reel millî geliri artırmak şeklinde ifade edilebilir.

Konumuz bakımından, iktisadî kalkınma prosesinin ne demek olduğunu az çok kat'iyetle tarif ve bunun başlıca güçlüklerine işaret etmek zarureti vardır. İktisadî kalkınma geniş ölçüde bir sermaye terakkümü

(x) Bu makalenin Türkçesi ve İngilizcesi ihtiva ettikleri fikirler bakımından birbirinin aynıdır. Ancak birbirlerinin sadık tercümeleleri değildirler.

prosesidir. Bu sermaye terakkümü memlekette sanayi tesislerinin kurulması şeklinde olacak fakat bunlardan elde edilecek mahsuller, halkın hayat standardını derhal yükseltecek olan istihlâk istikametine tahsis edilmeyecek fakat belki kısmen veya tamamen tekrar mevcut sermayeye ilâve edilecektir. Alelâde ahvalde, iktisadî kalkınma, istihlâk mallarının hemen değil fakat az çok uzunca bir müddet sonra artmasını temin edecek olan madencilik, ağır endüstri ve enerji sektörlerinin sür'atli bir şekilde inkişaf ettirilmesi manasına gelmektedir. Maamafih, esas itibarıyla bir sermaye terakkümü prosesi olarak tarif ettiğimiz iktisadî kalkınma kavramına, şeker ve dokuma fabrikaları gibi, istihlâk malları istihsal eden tesisler de dahildir.

İktisadî kalkınma, fizik imkânlar mevcut olsa bile, başlatılması ve idamesi oldukça güç bir iştir. Çünkü sermaye terakkümü bir tasarruf yapılmasını, yani zaten fakir bir milletin kemerlerini biraz daha sıkmasını, yahut aynı mükâfat karşılığında daha çok çalışılmasını yahut ta, eğer bir dış yardımdan faydalanılıyorsa, hemen istihlâk seviyesini artırmanın büyük cazibesine mukavemet edilmesini icab ettirir.

İşte arzetmiş olduğu bu güçlükler dolayısıyla, iktisadî kalkınma politika meseleleriye bağlanmaktadır.

Bazı aydınlar, memleketlerinin iktisadî kalkınmasına okadar çok ehemmiyet vermektedirler ki, kalkınmanın içtimaî ve siyasî cephelerini tamamıyla ihmal etmek temayülündedirler. Meselâ bu gibi kimseler iktisadî kalkınmanın sür'atli bir şekilde tahakkuku için, herhangi neviden bir diktatörlük kurulmasının şayanı arzu olabileceğini ciddî şekilde düşünmektedirler. Bu aydınlar iktisadî kalkınmanın icab ettirdiği fedakârlıkların, demokratik şartlar altında yapılmasına imkân olmayacağını zannetmektedirler. Çünkü muhalefet partileri, iktidara geçebilmek için, iktisadî sıkıntıları istismar edecekler ve iktidara geçince de iktisadî kalkınmayı yavaşlatacaklardır. Binaenaleyh bu aydınlar, iktisadî kalkınma için bir temel plân hazırlanmasını, münakaşa edilmesini ve ilmin ve tekniğin en son icablarına göre değiştirilmesini ve sonra da bunun sür'atle ve maharetle tatbikini ve bütün bunların tek parti sistemi içinde cereyan etmesini tercih etmektedirler. Onlara göre, kalkınma plânının başarılı bir şekilde tahakkuku ile modern bir eğitim sisteminin de kurulması temin edilmiş olacaktır. Bu suretle iktisadî kalkınmanın temin ettiği değişmeler cemiyetin modernize edilmesini ve bir müddet sonra da, demokratik müesseselerin kurulmasını mümkün kılacaktır.

İşte bu makalemizin maksadı, yukarıki paragrafta kısaca hülâsa etmiş olduğumuz bu fikrin istinad etmiş olduğu sarîh veya zimmî faraziyeleri ortaya koymak ve tenkit etmek ve aynı zamanda, demokratik müessese ve

şartların, zarurî olarak, iktisadî kalkınmayı güçleştirmeyeceği, bil'akis bunun tahakkuku için kullanılabileceğini göstermektedir.

İktisadî kalkınmayı daha evvelce tarif etmiştik. Şimdi de demokratik idareden ne kastettiğimizi tesbit edelim. Demokrasi bir hürriyet atmosferini icab ettirir. Bu hürriyet atmosferi de temsilciler meclisi, muhalif partiler, sendikalar gibi müesseselerle, basın, toplantı ve söz hürriyetlerinin mevcudiyetini ve ekseriyetin ekaliyetin görüşlerine hürmet etmesini icab ettirir. İşte bu yazımızda, kullanacağımız demokrasi kelimesinin muhtevası bundan ibarettir.

Daha iyi bir tabir bulamadığımız için kendilerine «totaliter liberaller» diyeceğimiz bu aydınların istinad ettikleri faraziyelerin tetkikine geçmeden evvel düşünce zincirlerini hülâsa edelim: onlara göre, «hayırhah» bir diktatörlük kabildir. Bu diktatörlük neyin halkın en ziyade menfaatine olduğunu bilir ve muayyen hudutlar içinde serbest münakaşaya müsaade eder. Bu diktatörlük aynı zamanda iktisadî kalkınmayı en sür'atli bir şekilde başarabilir ve işi bitince sahneden çekilerek demokratik bir sistemin kurulmasına müsaade eder.

II

Totaliter liberallerin ilk faraziyeleri hayırhah bir diktatörlüğün mümkün olduğu iddiasıdır. Bu faraziye'nin tahakkuku garantili olmadığı gibi, tarih te bunun aksini isbat etmektedir. Gerçi memlekete büyük faydalar sağlamış olan iktisadî kalkınma hamlelerine girişmiş diktatörler vardır. Atatürk'ü buna bir misal olarak gösterebiliriz. Fakat buna mukabil memleketlerine atalet ve tereddiden başka bir şey getirmemiş olan pek çok diktatörlükler de vardır. Franko İspanyası, Salazar Portekizi ve Orta Doğu'daki diktatörlükler böyledir.

Çok defa olan şey, bir elit zümresinin iktidara geçtikten sonra evvelâ iktisadî kalkınma ile uğraşması fakat durumunu kuvvetlendirdikten sonra yavaş yavaş cebini doldurmağa koyulması ve halkı ihmal etmesidir. Arjantin'deki Peron diktatörlüğü bunun en mükemmel bir misalidir. Bir diktatörlüğün, hayırhah olarak başlasa bile, hayırhah olarak devam edebileceği çok şüphelidir. «Kontrol edilmeyen iktidar kullanıyı dejenere eder» sözü muhakkak ki büyük bir hakikat ihtiva etmektedir. Birleşik Amerika'nın Ana yasası tanzim edilirken mutlak iktidarın bu dejenere edici mahiyeti nazara alınmış ve kuvvetlerin ayrılığı, selâhiyetlerin merkezî ve mahallî hükümetler arasında taksimi gibi hususlar hükme bağlanmıştır.

İkinci faraziye, halk kütlesinin menfaatlerini takdirden aciz olması ve bunun ancak aydınlar tarafından bilinebilmesidir. Aydınların kütlenin

menfaatini iyi bir şekilde takdir edeceklerinde şüphe yoktur. Fakat yukarıda da izah etmiş olduğumuz gibi bu bilgi onların mutlaka halkın menfaatlerine göre hareket etmelerini garanti etmez. Kaldı ki, faraziyenin diğer kaziyesi, yani halkın kendi menfaatini takdirden aciz bulunması, tamamıyla yanlıştır. Halk kütleleri ne kadar cahil olursa olsunlar temel ihtiyaçlarının neler olduğunu en az aydınlar kadar bilirler. Bundan başka, kütleyi tamamıyla aydınlardan ayrı ve onlardan tecrid edilmiş olarak düşünmekte vakıya aykırıdır. Fiiliyatta halk, gazeteler, kitaplar, konferanslar ve hususî konuşmalar vasıtasıyla daimî surette aydınlarla temas halinde dir. Böylece halk, ihtiyaçlarını tesbit ederken yalnız kendi akli selimine istinad etmekle iktifa etmemekte, fakat aynı zamanda aydınlardan yol göstericiliğinden de faydalanmaktadır. Nitekim, demokrat memleketlerde fiilen vaki olan şey, halkın aydınlar tarafından kendisine arz ve etraflı şekilde izah edilen muhtelif programlardan birisini seçmesidir. Şüphesiz ki, halkın hiçbir zaman yanılmıyacağını veya aldatılmıyacağını iddia etmek istemiyoruz. Fakat aynı itiraz elit zümresi için de bahis konusudur.

Demokratik prose daha yavaş ve ölçülüdür. Bu sayede eldeki mesele nin daha dikkatle ve etraflıca tetkik ve tenkidine ve şartlara en uygun hal tarzının elde edilmesine imkân vermektedir. Halk kütlelerinin menfaatlerini takdir edecek kabiliyette olduklarını gösteren kâfi miktarda delil de vardır. Meselâ 1950 seçimlerinde, ekserisi okuma yazma bile bilmeyen Türk köylüleri, ellerinde Halk Partisi fakat ceplerinde Demokrat partisi listeleriyle seçim sandıklarına gitmişler, Halk Partili müşahitlere onların listelerini göstermiş fakat içeride sandığa Demokrat Partisinin listesini atmışlardır. Bu seçimlerde, Halk Partisinin propaganda üstünlüğüne ve halkın vehmine rağmen seçimleri Demokrat Parti kazanmıştır. Meselâ Ankara'nın hemen kenarındaki bir köyün halkı, köylerine seçim arifesinde elektrik getirilmiş olmasına rağmen, muhalefete rey vermiştir. 1956 mahallî seçimlerinde de, Demokrat Partinin çok kuvvetli olduğu ve bir sembol gibi gösterilen bir köyde, sarfedilen bütün gayretlere ve sağlanan maddî menfaatlere rağmen, halk müstakillere rey vermiştir. Zikretmiş olduğumuz bu misallerde, halkın doğru veya yanlış rey vermiş olduklarını değil fakat herşeye rağmen bildiklerinden caydırılmıyacaklarını göstermek istedik. En basit köylülerin bile demokratik düzendeki rollerini bu kadar meharet ve cesaretle oynadıklarını görmek, insanın demokrasiye olan imanını daha da kuvvetlendirmektedir.

Maamafih, halkın bazan kendi ihtiyarıyla yapmayacağı bazı şeyleri ancak hükümetin tazyikiyle yapmağa razı olduğu doğrudur. Bunun en basit misali çocuklar için ilk öğretimin mecburi olmasıdır. Bu mecburiyet, ebeveynlerin çocuklarını kendi ihtiyarıyla okula göndermek istememeleri ih-

timaline karşılık konulmuştur. Fakat sadece böyle birkaç misale bakıp halkın kendi istikbalini tayinde yetersiz olduğunu iddia etmek yanlış bir düşüncedir.

«Totaliter liberallerin» üçüncü bir faraziyeleri tek parti sistemi içinde serbest münakaşanın mümkün olduğu iddiasıdır. Onlara göre bütün fikirler evvelâ serbestçe münakaşa edilecek ve bir karara varıldıktan sonra saf lar sıklaştırılıp tereddütsüzce icraata geçilecektir.

Tek parti sistemi içinde, serbest münakaşa yapılabileceğine inanmak safdillik olur. Tek parti sisteminde muhalif fikirleri savunmak çok defa ölüme kadar giden çok büyük riskler ihtiva etmektedir. Gerçekten, bir muhalif parti veya basına hayat hakkı tanımayan bir partinin, aynı şeye kendisaf ları içinde müsaade edeceğine inanmak için herhangi makûl bir sebep düşünülemez. Belki daha realist bir faraziye, parti büyükleri karşısında ifade edilen fikirlerin, onların zaten söylenmesinden memnuniyet duyacakları şeyler veya zorla elde edilmiş itiraflar ve otokritikler mahiyetinde olmasıdır. İnsanlığı aşağılatıcı böyle bir hava teessüs ettikten sonra artık, hiçbir münakaşalı meselede fertlerin samimî fikirlerini ifade etmeleri ve bir tenkitte bulunmaları mümkün olmayacaktır.

Elbetteki tek parti sistemi içinde de liderlik için mücadele olacaktır. Fakat bu, hiçbir zaman demokrasilerdeki mücadele şeklinde olmayacaktır. Çünkü demokratik idarelerde bir parti içindeki hizip sesini duyuramaz hale gelince ayrılıp muhalif bir parti kurmak imkânına maliktir. Halbuki tek parti sisteminde böyle bir imkân olmadığından mücadele bir ölüm kalım mücadelesi şeklini almaktadır. Ayrıca basın ve radyo gibi halkla teması temin eden bütün vasıtalar partinin tekelinde olduğu için, muhaliflerin fikirlerini halka duyurmaları ve onların hakemliğini ve yardımını temin etmeleri de imkânsızdır. Bu sebepten mücadele yalnız kanlı olmakla kalmayıp aynı zamanda bir saray entrikası mahiyetinde cereyan etmektedir. Böyle bir mücadeleden, elbetteki en kuvvetli fikrin müdafii olan değil fakat en entrikacı ve en hunhar olan taraf galip çıkacaktır. Bir milletin liderliğinin bu tip bir mücadelenin neticesiyle taayyün etmesinin bizzat «totaliter liberallerin» bile kabul edemeyecekleri kadar kötü bir usul olduğundan şüphe etmiyoruz. Sovyetler Birliğinde, Lenin ve Stalin'in ölümlerinden sonra cereyan eden mücadeleler yukarıdaki fikirleri teyid etmektedir. Buna mukabil, bütün fikirlerin serbestçe münakaşasına müsaade edilmiş olan bir tek parti sistemi misaline bütün tarih boyunca tesadüf edilememiştir.

Totaliter Liberallerin, diğer bir faraziyeleri sür'atli bir iktisadî kalkınma için gerekli olan tasarrufun ancak diktatör bir idarenin temin edebileceği ve demokratik sistemin böyle bir şeye muktedir olamayacağı şek-

lindedir. Bu faraziye, totaliter liberallerin temel faraziyeleri olup, diktatörlük lüzumunun esbabı mucibesini teşkil etmektedir.

Bu faraziye ilk bakışta görüldüğü kadar kuvvetli değildir. Bir kerre diktatörlüğün **cebiri yolu** ile harekete geçireceği enerjinin karşısına, demokrasinin **teşvik yolu** ile temin edeceği enerji konulmalıdır. Faraziye, iktisadî kalkınmayı sadece fizikî yatırımların bir fonksiyonu olarak düşünmektedir. Halbuki şevkle yapılan iş ve meharet, iktisadî kalkınmayı temin bakımından, en az maddî yatırımlar kadar önemlidir. Bu sebepten demokratik inkişafın temin edeceği hürriyet havası ve insan haysiyetine göstereceği saygı insanları çalışmaya sevk etmek bakımından, baha biçilmez bir müşevviktir. İkinci olarak iktisadî plâncılığın yalnız totaliter değil fakat demokratik sistemlerde de mümkün olduğunu unutmamak lâzımdır. Hal böyle olunca, uygun bir vergi, para ve kredi politikası takip edilerek iktisadî plân tahakkuk ettirilebilir. **Demokratik bir sistemde hiçbir kontrol ve sevk ve idare vasıtası olmadığını zannetmek sadece hadiseleri tahlil kabiliyetinin yokluğuna delâlet eder.**

Totaliter liberallerin, hemen hemen hiç açıklanmamış olan diğer bir faraziyeleri, geri kalmış bir memlekette diktatörlük tesisinin demokrasiyi tesisten daha kolay olduğu şeklindedir. Eğer diktatörlükten kasıt, sadece halkın istibdad altında tutulması ise buna diyecek bir şeyimiz yoktur. Çünkü, gerçekten cahil kütleleri baskı altında tutmak kolaydır. Fakat eğer maksat, bu kütleleri harekete getirmek, onlara bir şeyler yaptırmaksa, diktatörlüğün en müessir ve kolay bir siyasî vasıta olduğunu kabul etmek çok zordur. Cebiri yoluyla kalkınma memleketin her tarafında ve cemiyet hayatının her safhasında müessir bir kontrol tesisleriyle mümkündür. Böyle bir şey ise geniş ve çok iyi işleyen bir merkezî teşkilâtın mevcudiyetini icab ettirir. Halbuki, tarifi icabı, geri kalmış memleketlerde mükemmel bir idare teşkilâtı kurulamaz. Hatta, bu gibi memleketlerde, âmme idaresinin kalkınmayı temin edecek seviyede olması şöyle dursun, bilâkis bunu önlediği veya hiç değilse bir engel teşkil ettiği iddia edilebilir.

Hayırhah diktatörlük taraflarının diğer bir faraziyeleri, memleket muayyen bir olgunluğa erişince diktatörün kenara çekilip demokratik bir idarenin kurulmasına müsaade edeceği şeklindedir. Halbuki tarih, hemen hemen her diktatörlüğün kan ve ateşle sona erdiğini göstermektedir. Gerçekten diktatörler bir kere iktidarı ele geçirince, artık bundan kolay kolay vazgeçmezler.

Türkiye'de, 1945'te, muhalif partilerin kurulmasına müsaade edilmesi ve 1950'de de Halk Partisinin seçim yolu ile iktidarı devretmeğe razı olması istisnaî bir hadisedir. Türk aydınları bunun normal bir yol olduğunu ve başka yerlerde de ve her zaman tekerrür edebileceğini zannetmemelidir-

ler. Bilâkis, mevcut ve müstakbel diktatörler, 1950 Türk tecrübesini bir i-kaz olarak hatırlayacak ve aynı şeyin tekerrürüne hiçbir zaman imkân ver-miyeceklerdir.

Nihayet, bir diktatörlük cebir yolu ile iktidardan uzaklaştırıldığı za-man çok defa yeni bir diktatörlüğün onun yerine ikame edildiğine işaret etmek isteriz.

III

Buraya kadar, «totaliter liberallerin» başlıca faraziyelerini tesbit ve bunları tenkide çalıştık. Böylece, hayırhañ bir diktatörlük taraftarlığının, zımnen veya sarahaten, daha başka ne gibi şeyleri kabul etmek demek ol-duğunu ortaya koymuş bulunuyoruz. Öyle zannediyoruz ki «Totaliter libe-rallerin» ekserisi hayırhah diktatörlük taraftarlığı yaparlarken, aynı za-manda bütün bu faraziyeleri de kabul etmek mecburiyetinde olduklarının farkında değildirler.

İktisadî kalkınma bakımından totaliter ve demokratik idarelerin mu-kayeseleri yapılırken «totaliter liberallerin» işledikleri metodolojik bir ha-taya da ehemmiyetle işaret etmek isteriz. Mukayese, esas itibarıyla de-mokrasinin, işler vaziyetteki ve binaenaleyh paratik birçok kusurları ihti-va eden haliyle, totaliterliğin **ideal hali** arasında yapılmaktadır. Aşikârdır ki bu objektif bir mukayese sayılmaz. Neticenin adil olması ve aynı za-manda pratik bir kıymet te ifade edebilmesi için mukayesenin her iki sis-temin de tatbikattaki durumları arasında yapılması lâzımdır. Ancak, böy-le bir mukayese yapıldıktan sonradır ki sarih bir neticeye erişmek müm-kün olabilir.

«Totaliter liberaller» demokratik şartlar altındaki iktisadî kalkınma-dan bahsederken, çok defa sanayi inkilâbının Batıdaki yürekler acısı neti-celerine sözü getirirler.

Halbuki demokratik şartlar altında iktisadî kalkınma örneği olarak 18 ve 19'cu asırlarda İngiltere'deki gelişmeleri almak büyük bir tahlil ha-tasıdır. Teknolojik, sosyolojik ve politik bakımlardan dünyanın bugünkü hali ile o zamanlardaki hali arasında çok büyük farklar vardır. Bu sebep-ten, bu günün geri kalmış memleketlerini, 18'inci asrın İngiltere'sine ben-zetmek ve kalkınmanın aynı modeli takip edeceğini farzetmek mümkün de-ğildir. Bu bakımdan, örnek olarak Amerika Birleşik Devletlerini almak belki çok daha uygun olacaktır. Bu memleket, bugünkü yüksek hayat se-viyesine demokratik şartlar altında ve Batı Avrupa'daki sefalet devresin-

den geçmeksizin ulaşmıştır. Ve bu satırların yazarları, yeni gelişen memleketlerin, bu bakımdan Amerika, Birleşik Devletlerinin bir asır evvelki durumundan daha elverişli şartlar içinde olduğuna inanmaktadırlar.

Bu kısa makalede, sadece, iktisadî kalkınmanın demokratik şartlar altında mümkün olduğunu ve aynı şeyin totaliter usullerle temin edilmesinin tehlikelerine işaret edilmek istenmiştir. Bizzat iktisadî kalkınma prosesinden, bunun icab ettirdiği iktisadî müessese ve vasıtalarından bahsetmeyi ayrı bir araştırma konusu olarak telâkki etmekteyiz.

ECONOMIC DEVELOPMENT AND THE TOTALITARIAN LIBERAL

Albert GORVINE

Sadun AREN

Throughout the world the underdeveloped areas are in the throes of an awakening. This awakening takes many forms: sociological, political, and economic. Sociologically it has meant the throwing over of old cultural folkways and mores and the substituting of modern patterns of life. So, monogamous marriages introduced into Turkey, for example, many years ago have just become law in Morocco. Politically it has meant the elimination of colonial rule from the area, the rise of nationalism, and the establishment of local control over government. So the Gold Coast will become self-governing under its new name of Ghana. In economic terms this awakening has meant an overwhelming interest in economic development which it is hoped will serve as a catalyst to speed the transformation from the past to the present. The growth of the factory and of industry will develop urban areas, create a working class and make the peasant aware of the wonders of modern technological life. The last of these forces, the economic, has been held by most people in the underdeveloped areas to be the most critical and to be vital to the securing of certain sociological changes and even of political changes.

It is impossible to quarrel with the need for major economic development in the underdeveloped areas. The need is there, only too obvious to see. It is also obvious the sociological changes which have taken place have occurred in the cities where modern technology has left its impact. Here we also should like to indicate that there can be no disagreement with the goal of economic development. This goal, in a general way, is to increase the per capita real National Income.

Before going further, it is necessary to establish somewhat more specifically what is meant by economic development and also to state some of its difficulties. Economic development requires a major large scale effort of capital accumulation which will take the form of setting up manufacturing industries.

The benefits of these industries may not immediately be available for consumption which will raise the standard of living of the people. Instead a part, if not the whole of it may be re-accumulated. In ordinary terms it means a rapid rate of expansion of mines, natural resources, heavy industry and power facilities, which will only later result in the increase of consumers' goods for the masses. However, within our definition of economic development which is essentially a capital accumulation process the construction of such consumer goods, factories, such as sugar and textile plants, is considered as economic development. Economic development apart from physical possibilities, is not an easy task. Capital accumulation means savings which means tightening of already tight belts, or harder work for the same reward or, in the case of foreign aid, resistance to the great temptation of immediate higher consumption. It is because of these difficulties that economic development is tied in with politics.

This stress on economic change and particularly economic development has become so great in the minds of many intellectuals that they are inclined to overlook the political and social aspects of development. Serious and sincere consideration has been given to the establishment of some form of dictatorship which will speed the economic development without what is considered hindrance from the democratic processes. These intellectuals feel that the sacrifices necessary in the accumulation of capital which will make possible economic development, are not possible within a democratic environment. The fear is that opposition parties will appeal to the uneducated masses for votes, get into power, and distort or slow the economic development. They would prefer to see the preparation of a master plan for the economic development, discussions on it within perhaps a single party system, the altering of it as the most modern scientific and technical methods dictate, and carrying out of it with efficiency and speed. With the successful completion of the Master Plan would come economic development and the development of a modern educational system to man the huge industrial enterprise. In this way the changes resultant from the economic development will modernize society and make possible the establishment of, in the future, democratic institutions.

It is the purpose of this paper, however, to challenge some of the assumptions which are either implicit or explicit in the thoughts of these people. It is contended that democratic institutions need not necessarily hinder economic development but can, on the other hand, be utilized to further it.

Before examining the assumptions of these intellectuals, whom we

shall call for lack of a better term "totalitarian liberals", let us now summarize their thinking as follows: It is possible to have a "benevolent" dictatorship which knows what is in the best interest of the people, which will permit free discussion within its own set limits, and which will secure the most rapid economic development and then withdraw and permit a democratic system of government to be established.

The first assumption which is made and requires challenging is that a dictatorship can be benevolent. There is no certainty to this assumption and in fact history deries it. There are, to be sure, illustrations of dictatorships which have undertaken economic development programs which have resulted in major economic benefits for the country. One may cite the Atatürk dictatorship and even the Soviet one. However, there are many more dictatorships which have meant stagnation for the country. Such are the dictatorships of Franco in Spain, Salazar in Portugal, and those of the Middle Eastern countries. One cannot overlook the fact that a ruling elite after getting into power, may first undertake some economic development to appease the masses and then simply serve to entrench itself and gradually start to aggrandize its own wealth and further impoverish the people. The Peron dictatorship in Argentina was an excellent illustration of just this. A dictatorship may be benovolent at the start but it is very doubtful that it will continue as benevolent.

The old maxim "power corrupts and absolute power corrupts absolutely" must still be reckoned with. As early as the framing of the United States Constitution, the fear of this corrupting nature of power had led to the inclusion of such concepts as the separation of powers within the central government and the division of powers between the central and local government.

A second assumption that is made is that the elite not only knows what is in the best interests of the people but also that the people themselves are not capable of this insight. Even if one assumes that the elite will act in the best interests of the people (which is questionable as has already been stated) there is no reason to assume that the people are incapable of knowing what is in their own best interests. Furthermore, it is not realistic to think of the mass as isolated from the elite. On the contrary the mass is in continuous communication with the elite through the press, conferences and private conversations. So, the mass does not solely depend on its own insight in making decisions but also draws on the advice and experience of the elite. In practice the mass makes a choice among different programs presented and

explained to it. This does not mean to imply that people cannot be fooled and that they will be right all the time, but neither can we assume that the elite always will be right.

The democratic process is a slower and more deliberative one but so may give time for careful consideration and discussion which may alter the plan and so for this situation, in this country, at this time, offers a better solution to problems. Moreover, there is sufficient evidence to indicate that the peasant is frequently aware instinctively of what is in his own interest. So in 1950 the uneducated and unsophisticated Turkish peasant walked into the polling booth with a Republican ballot showing to the Republican officials present, reached into his pocket, pulled out a Democratic ballot, and dropped it into the ballot box. In spite of the controls which the Republicans had exercised through control of the propaganda media, and the apprehensions of the people, the election was won by the Democrats. In one village just outside Ankara, the people, although they had been provided electric power facilities just prior to the 1950 election, still voted Democratic. In the 1956 local election in a simple Turkish village which had been strongly Democratic in the past elections and which the Democrats had wanted to carry as a symbol, the people voted Independent in spite of the hand-out of material favors. In none of these cases do we wish to judge the correctness of the vote of the people but rather to point out that the people are not easily led against their judgement, and are capable of understanding the issues in spite of these influences. One's faith in democracy renews when one thinks of the courage and understanding of a simple peasant who knows so well the process in which he is participating.

It is true that through government frequently the people are forced to agree to do things which they might not otherwise want to do. A simple illustration of this is compulsory school attendance for children even though the parents may object. However, this does not mean that all powers of decision need to be taken away from them. On the major issues which may be presented to a populace by two parties of opposing views the people are capable of rendering a judgement.

A third assumption which the "totalitarian liberal" makes, that it is possible to have within a one party system discussion and argument and that, once decisions have been made, to close ranks and carry out the policy agreed upon. It does seem somewhat foolhardy to assume that argument and disagreement as we understand these terms in a democracy can take place freely within a one party system without the opposition fearing for its life. If this one party system does not permit

an opposition party or opposition press, what sound basis is there for assuming that opposition will be permitted to exist within the single party system. Why is it not a better assumption that the people opposed to the ideas expressed at the top will be either sycophants telling the leadership what it wants to hear to curry favor with them or will be forced to recant their views with all the humiliation inherent in this and the resultant effect on future criticism. After this type of humiliating experience, it would be well nigh impossible to secure honest and forthright expressions of views on controversial issues.

Struggles for power will certainly develop within the party, and whereas the democratic system has the safety valve of the creation of another party to oppose the leadership if one faction loses out and feels it has no way of being heard, in a one party system it becomes a struggle for life and death. Moreover there is no safety valve for those in the opposition to go to the press or public opinion, so that the people may be the final judge in the controversy. For it must be remembered that all the channels of communication between the government and the public will be controlled and subject to the party's dictates. For this reason the struggle is not only a matter of life and death but also has to be waged in the form of a palace intrigue around the throne. Such a struggle, of course, could be won not by the best man in terms of honesty and ideas but by the most ruthless and intriguing ones. We are sure that even our "totalitarian liberals" would not agree to leave the selection of the leaders of a country to the result of such an un-selective struggle. The struggle for power which took place inside Russia after the deaths of Lenin and Stalin is a good illustration of this. It has yet to be proved where there is a one party system that discussion and controversy can prevail without the ultimate results of suppression of one faction by the other.

A fourth assumption is that a dictatorship will secure more rapid economic development because a democratic society has no means to reduce consumption in order to provide savings for investment and thus for economic development. This assumption is their basic assumption and constitutes the *raison d'être* of their whole argument. The assumption is not as strong as it may appear. The energy which any dictatorship may be able to put behind economic development should be compared to the energy which the democratic process would release through the use of democratic incentives. This assumption of the "totalitarian liberal" considers the national income as solely a function of physical investment whereas a free labor force, entrepreneurship and skills are as important as physical incentive in achieving economic de-

velopment. For this reason the atmosphere of freedom created by the democratic process and the respect to human dignity are invaluable incentives for increasing the productivity of labor. On the other hand it must be remembered that economic planning is possible under a democratic government and with a proper fiscal and monetary policy the aims of the plan could be achieved. To believe that the democratic system has no means of control and direction of the economy is an indication of their lack of understanding of the functioning of democracy in modern society.

Another assumption, a fifth, which has been rarely put into words, is that the establishment of a totalitarian administration is easier than that of a democratic one. If by totalitarian administration we only mean the subjugation of the people and nothing else then the assumption may be correct. But if our aim is to change the society, to make the people do certain things, then a totalitarian administration is by no means the most efficient and the easiest political tool. For, development under a dictatorship needs an effective control in every phase of the social phenomenon. This control in turn necessitates an effective and well functioning administrative organization. Whereas, good public administration, by definition, is not available in under-developed countries. Even it can be said that, the present state of public administration in those countries is not only not helpful, but may even be considered as a significant barrier to economic development.

A sixth assumption which is made is that the dictatorship once it considers the people ready for self-government will step aside and permit the establishment of a democratic government. History has also shown that in virtually every case the dictatorships ended only in bloodshed and revolt. In fact once a dictatorship is entrenched in power, it does not yield that power easily. Moreover, those making the change simply may substitute one dictatorship for the other.

Turkey had a remarkable experience in 1945 when other parties were permitted to operate and in 1950 when the dictatorial regime permitted a free election and allowed itself to be voted out of office. Turkish intellectuals should not think that this is the usual pattern to be repeated so easily. On the contrary any future leaders of a possible dictatorship may well remember the experience of 1950 and never permit a recurrence of it. For one can be sure that the regime in power at the time did not wish to be ousted from office.

To his point we have indicated some of the assumptions which are made by these "totalitarian liberals" concerning the nature of dictatorial government and of democratic government. By so doing, we have

made it clear what other things our "totalitarian liberals" have to accept when they approve the idea of a benevolent dictatorship. We think that many of our "totalitarian liberals" are not aware of the implications of their argument and the assumptions involved in it.

One final criticism must be made of a methodological nature in their reasoning. The comparisons which are made between the democratic system and the dictatorial system always compare the practical, operative workings of the democratic system frequently at its worst with the ideal of a benevolent dictatorship. It is safe to say that this may not be considered objective. One must compare the operation of the dictatorship with the operation of the democratic system. Then and only then can conclusions be drawn. When economic development is discussed under democratic conditions, «totalitarian liberals» always mention the miseries of the industrial revolution. Whereas, it is only a lack of understanding and insight to take England of 18th and 19th centuries as a model of economic development. For there is a great difference in terms of technology, social and political possibilities between the present day backward countries and the England or Western Europe of two centuries ago. It is simply not correct to expect the same problems in development. Instead of Western Europe the U. S. development may be taken as a more feasible model for present day under-developed countries. The U.S. has reached its present high level of development under democratic conditions and without passing through the period of misery that Western Europe had passed. However the authors even believe that under-developed countries of the world, now are in a much more favorable position for economic development than the U. S. of one hundred years ago.

In this short paper we have tried to analyze some of the political assumptions which are made by the «totalitarian liberal» with respect to economic development and democratic institutions. The economic institutions which they assume may best serve economic development is better left to another paper.
